

Het is frisch, maar dat doet me goed, want ik ben nog slaperig en wat roezemoezig in het hoofd, van het laat opzitten voor de cantine, den vorigen avond.

Na ons partijtje whist, hebben we nog wat zitten napraten onder de warande, uitkijkende in den donkeren nacht, waarin, in de diepte, een paar rossige lichtjes gloorden van het kleine station Elburg—Epe, en veel verder weg het met regelmatige tusschenpozen voorbijschuivende draailicht van Urk's vuurtoren gloeide. Na een poos waren de lichtjes van het station uitgedoofd, en schittert alleen nog in het zwart het draailicht van den verren toren, als het regelmatig uit het donker opdoemt, ons aanloent, langzaam aansterkende tot het ons recht in het gezicht flikkert, en dan, wegflauwend zich afwendt, en wegvluicht in de ruimte van ons af, en dan weer terugsluipt naar ons toe.

Wij hadden tot heel laat blijven opzitten, en zoo had ik te weinig slaap genoten.

Maar de frissche morgenlucht en het koude water brengen dat gauw in orde.

„Pieterse! Pieterse!”

„Jawel, meneer!”

Mijn oppasser komt te voorschijn uit een der achtmanstenten, die de oppassers herbergen, en in derde rij geschaard staan achter de tenten der officieren.

„Je moet mijn stoeltje en mijn burnous naar de vestingbatterij brengen, en daar wachten, tot ik er ook kom.”

„Jawel, meneer.”

En nu ontbijten. De cantine is leeg; alleen in een hoek, bij het buffet staat een slaperige cantinebediende bij een tafeltje met theegelei. Ongezellig en kil. Het ontbijten is dan ook gauw afgelopen, en niet heel lang na mijn oppasser met mijn bagage kom ik in de vestingbatterij.

Bij den grooten kapluifel wachten de sergeant Minkels en de kanonnier, die mede den post zal betrekken. De sergeant heeft al de vlag en den vlaggestok en een viertal kardoesjes ontvangen van den onderofficier-parkmeester, die me komt melden, dat de telefonist al op weg is naar den post.

„Mooi, in orde. Dan zullen we ook maar opstappen.”

Het is of de mist hier nog dichter is, dan in de onmiddellijke nabijheid van het kamp; van de heide, die langzaam van den knobbel afdaalt, is niets te zien; van den kapluifel af vertoont zich de zware, hooguitstekende borstwering der vestingbatterij slechts als een grauwig vlek, waarin de vuurmonden niet te onderscheiden zijn.

We volgen den breeden zandweg, die de heide in voert; want als we dat niet deden en dwars door de hei zouden willen gaan, om onzen post te bereiken, zouden we spoedig de richting kwijt zijn en kunnen ronddolen, wie weet hoe lang en waarheen.

Sergeant Minkels is met den kanonnier vooruitgegaan; ik heb ze zien weg-schemeren in de nevelzee, tot ze geheel verdwenen zijn; ik hoor echter hun stemmen voor me uit, en maak daaruit op, dat ze niet heel ver voor me zijn; maar het geluid wordt gedempt door de dichte, zware mist.

Hoe meer ik den dalenden weg afga, des te dichter wordt de mist: van